

за погледа и огъня на врага и наклонена къмъ него. Неприятелската артилерия можеше да бие съ огънь едновременно едни части по фронта, а други въ флангъ и тилъ.

Следъ падането на Каймакчаланъ и к. 1944 противникътъ съсрѣдоточи усилията си на к. 2468. Тежките му и гаубични батареи отъ Низидагъ, Седлото, Папалазо, Метеризитъ, както и всичките му полски и планински батареи, разположени въ полукръгъ, съсрѣдоточиха огъня си изключително по позицията на полка, който имаше само 2 планински орждия и тѣ останали безъ снаряди. Като се прибави къмъ това голѣмата изтошеностъ на войниците, което ги правѣше до болезненостъ впечатлителни, понесенитѣ тежки загуби презъ 45 дневнитѣ боеве, които изкараха изъ строя почти всички началници, както и възможността всѣки моментъ да бждатъ обградени отъ многочисления противникъ, отъ всичко това ще стане ясно както какви свръхчовѣшки усилия сж употребени до последния моментъ отъ храбритѣ защитници — офицери и войници — когато притиснати отъ всички страни Сливенци се принудиха да отстъпятъ отъ позицията.

Сутринта по участъка на 2-а дружина противникътъ откри унищожителенъ огънь. Къмъ 9 часа неприятелски вериги почнаха да настѣпватъ отъ в. Каймакчаланъ срещу дружината, а сгъстени негови части почнаха да се спущатъ къмъ дола, за да обхванатъ дѣсния ѝ флангъ. 5-а рота прие вдѣсно, за да охранява фланга. Ротитѣ откриха силенъ огънь и спрѣха противника на 300 крачки. Съ това врагътъ се надвеси на пжтя на отстъплението на защитниците на к. 2368. Последнитѣ схващаха това безизходно положение.

По разположението на 1-а дружина противникътъ откри още сутринта силенъ артилерийски огънь, който отвреме-навреме се обръщаше на барабаненъ. Окопитѣ бѣха окончателно сринати, картечницитѣ разрушени, повечето отъ пушките, напълнени съ пѣськъ и прѣстъ, станаха негодни. К. 2368 приличаше на кипещъ котелъ. Освенъ пушечния огънь нѣмаше какво да се противопостави на противника. Къмъ 12 часа артилерийскиятъ огънь на врага се обърна въ барабаненъ. Коварната мъгла отново обви върха. Подъ прикритие на барабанныя огънь и падналата мъгла неприятелскитѣ вериги, задъ които следваха сгъстени части, настѣпиха по фронта на 1-а дружина и стигнаха до нашитѣ окопи. Въ сжщото време други негови части обхващаха дѣсния флангъ на дружината. Така притисната, дружината рискуваше да бжде пленена. Подъ силния напоръ на врага защитниците отстъпиха къмъ самия връхъ 2368.

Нѣма пунктъ, въ който да не се чувствуваше нуждата отъ бърза помощъ. Но отъ где ще дойде тя? Командирътъ на полка полковникъ Христовъ грабна пушката, махна съ ржка на нѣколцина останали съ него офицери и се втурна въ пламналия неравенъ бой. Тича той отъ окопъ на окопъ, отъ скала на скала, отъ рота на рота, да увеличи буйнитѣ, да окуражава разколебанитѣ и на нѣколко пжти лично повежда малцината останали живи защитници въ контръ-атака. Но Каймакчаланската трагедия трѣбваше да се приключи. Обградени отъ три страни отъ многобройния противникъ, войниците отъ 2-а и 3-а дружини отстъпиха: една частъ — по пжтя къмъ к. 1881, а друга — по дола северо-